

Да поменемо овде још два неуспела покушаја споразума с Грцима. Варнава је предлагао битољском митрополиту Стевану, да овај да поп-Андрији службу у Битољу и да онда у Кичеву два свештеника Србин и Грк, врше службу наизменце. Предлог је одбијен (6.XII. 1910.г.). Други је покушај учињен с Партенијем. У акту споразума који је углављен између њега и нашег Ген.Консулата у Скопљу 6.IV.1911.г. и који се тичао положаја епископа Варнаве, каже се у тач.б. да се оставља епископу Варнави да реши кичевско питање на основи наизменичности.

V. Док се овај спор водио, комисија за спорне цркве досуди кичевску цркву Бугарима, који су у већини, и реши да им се црква преда кад власт буде подигла нову патријаршистима. (в.Изв.Конс.Бит.ППБР.1239.од 7.XII.1910.г.). У овом смислу донесена је и одлука Министарства Правде и Вера (в.Изв.Посл.Цар.ППБР....од 7.јула 1911.г.). Она је постала извршном месеца септембра ове године (в.делешу Балугџићеву од 16.IX.1911.г.).

И тако смо ми данас принуђени да подижемо српски параклис у Кичеву.

14. новембра 1911.

Ми. Тајасолет.